

Személyesen beadva!

Knk.IV.37.718/2015.

a Kúria útján

az Alkotmánybíróság részére

Budapest

2015 NOV. 11

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

[redacted] az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése és 27. §-a alapján

alkotmányjogi panasz

Ügyszám: IV/3230-0/2015	
Érkezett: 2015 NOV 12.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 4	dt: 16

nyújtok be, amelynek keretében

- a) elsődlegesen kérem, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja és az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti hatáskörében eljárva állapítsa meg, hogy a népszavazás kezdeményezéséről, az európai polgári kezdeményezésről, valamint a népszavazási eljárásról szóló 2013. évi CCXXXVIII. törvény (a továbbiakban: Nsztv.) 8. § (1) bekezdés b) pontja ellentétes az Alaptörvény XXIII. cikk (7) bekezdésével, ezért azt az Alaptörvény 24. cikk (3) bekezdés a) pontja és az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg, továbbá az Abtv. 45. § (2) bekezdése szerint mondja ki, hogy az a Kúria előtt folyamatban volt Knk.IV.37.718/2015. számú eljárásban nem alkalmazható,
- b) másodlagosan kérem, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és az Abtv. 27. §-a szerinti hatáskörében eljárva állapítsa meg, hogy a Kúria Knk.IV.37.718/2015/3. számú végzése ellentétes az Alaptörvény XXIII. cikk (7) bekezdésével, ezért azt az Alaptörvény 24. cikk (3) bekezdés b) pontja és az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg.

1. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a Kúriának a népszavazási kérdés hitelesítése tárgyában hozott jogorvoslati döntésével összefüggésben az alkotmányjogi panaszra vonatkozó általános szabályok szerint {elsőként 3195/2014. (VII. 15.) AB végzés, Indokolás [20]-[21]}, az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidőben {28/2015. (IX. 24.) AB határozat, Indokolás [19]} lehet az Alkotmánybírósághoz fordulni.

Az Alkotmánybíróság a Kúria választási ügyben hozott végzésével kapcsolatban az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján előterjesztett alkotmányjogi panaszt befogadta [3141/2014. (V. 9.)

AB határozat], így az indítványozó álláspontja szerint a hasonló jellegű, népszavazási kérdés hitelesítésével összefüggő kúriai végzéssel kapcsolatban is előterjeszthető az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján panasz.

Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a) pontja szerint az indítvány által tartalmazott határozott kérelemnek egyértelműen meg kell jelölnie azt az alaptörvényi, illetve törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá amely az indítványozó jogosultságát megalapozza. Amint arra a 3/2013. (II. 14.) AB határozat rámutatott, ennek a követelménynek az alkotmányjogi panasz akkor is megfelel, ha egyaránt tartalmaz a bírói döntés és az alkalmazott jogszabály alaptörvény-ellenességének megállapítására vonatkozó, elsődleges és másodlagos kérelmet, mivel „elképzelhető, hogy egy konkrét ügyben nem dönthető el egyértelműen, hogy a jogi norma vagy annak eseti alkalmazása okozza-e az állítólagos alaptörvény-sérelmet. Sőt, elképzelhető, hogy a bíróság jogalkalmazása és az annak alapjául szolgáló norma alkotmányossága egyaránt kétséges.” {Indokolás [22]}

2. Az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerint alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés közzétételétől számított hatvan napon belül lehet benyújtani.

Az indítványozó a Kúria előtti eljárásban kérelmezőként járt el, illetve a kúriai végzéssel érintett népszavazási kezdeményezés szervezője, ekként az egyedi ügyben érintettnek minősül.

A Kúria a végzésében azt állapította meg, hogy a Nemzeti Választási Bizottság (a továbbiakban: NVB) jogszabálysértés nélkül tagadta meg a népszavazási kérdés hitelesítését az Nsztv. 8. § (1) bekezdés b) pontja alapján, vagyis a bírósági eljárásban alkalmazták a támadott jogszabályi rendelkezést, amely az alábbiakban kifejtettekre tekintettel az indítványozó álláspontja szerint alaptörvény-ellenes.

A népszavazás kezdeményezéséhez és az aláírások gyűjtéséhez való jog az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata {elsőként 31/2013. (X. 28.) AB határozat, Indokolás [29]} szerint az Alaptörvény XXIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jog részét képezi, ezért ha egy adott kérdés hitelesítését az NVB vagy a Kúria megtagadja, illetve helybenhagyja a megtagadó

határozatot, akkor az a szervező Alaptörvényben biztosított jogára nézve sérelmes, hiszen a népszavazási kezdeményezés és az aláírások gyűjtése meghiúsul.

A Kúriának a népszavazási kérdés hitelesítése tárgyában hozott döntést támadó felülvizsgálati kérelem elbírálására irányuló döntésével szemben az Nsztv. 30. § (1) bekezdése szerint további jogorvoslatnak helye nincsen.

Az alaptörvény-ellenesség a bírói döntést érdemben befolyásolta, mivel a kérdés hitelesítésének megtagadását a Kúria a támadott jogszabályi rendelkezés alapján találta jogszerűnek. Ezen túl az indítványozó álláspontja szerint a párhuzamos népszavazási kezdeményezések egymáshoz való viszonyának az alkotmányjogi panasz által érintett kérdése alapvető alkotmányjogi jelentőségű.

A Kúria a végzését annak meghozatala napján, 2015. október 20-án telefax útján küldte meg a kérelmező jogi képviselőjének, így az alkotmányjogi panasz 2015. december 19-ig nyújtható be.

A kifejtettek szerint a jelen alkotmányjogi panasz elsődleges kérelme a befogadással szembeni követelményeknek megfelel.

3. Az Nsztv. 8. § (1) bekezdése az országos népszavazással összefüggésben az eljárás különböző szakaszaira vonatkozóan az ún. „párhuzamossági moratóriumot” szabályozza: ennek időbeli hatálya alatt azonos tárgyú kérdés nem nyújtható be hitelesítésre, ezért az annak időbeli hatálya alatt benyújtott, azonos tárgyú népszavazási kérdés hitelesítését meg kell tagadni. Ez a szabályozás a már benyújtott kérdéssel azonos tárgyú népszavazási kezdeményezés szervezőjének az Alaptörvény XXIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogát időlegesen korlátozza, mivel a moratórium megszűnéséig annak ellenére nem nyújtatja be a kezdeményezését, illetve nem kezdheti meg a népszavazási aláírások gyűjtését, ha egyébként a kérdése megfelel az Alaptörvény és a törvények által támasztott egyéb feltételeknek.

3.1. Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerint alapvető jog törvényben, más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

3.2. A párhuzamossági moratórium célja, hogy ne állhasson elő olyan helyzet, amikor egymással ellentétes népszavazási döntések kötelezik az Országgyűlést, amely így nem tudná a népszavazásnak megfelelő döntést meghozni. Ez a cél az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerint a népszavazáshoz való jog szükséges korlátozása lehet, mivel arra alkotmányos érték,

a másik kérdésben tartott népszavazás kötőerejének, ekként az Alaptörvényben elismert népszuverenitás védelme, közvetetten pedig a másik kérdésben tartott népszavazáson részt vevő választópolgárok népszavazáshoz való jogának érvényesülése érdekében kerül sor.

3.3. Az alapvető jog alaptörvény-szerű korlátozásának az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerint az is feltétele, hogy arra törvényben kerüljön sor.

3.3.1. Az indítványozó álláspontja szerint a „törvényben” történő korlátozás igénye két követelményt is megfogalmaz a jogalkotóval szemben: egyfelől az alkotmányosan elvárt jogforrási szintet határozza meg {a 30/2013. (X. 28.) AB határozat, Indokolás [29] fenntartja a 64/1991. (XII. 17.) AB határozat óta töretlen gyakorlatot}, másfelől pedig azt írja elő, hogy az alapvető jog korlátozására nyilvános, előre megismerhető és közérthető normatív rendelkezésben kerüljön sor, amely biztosítja a norma hozzáférhetőségét és a jogalanyok azon lehetőségét, hogy magatartásukat a normához igazíthassák {Salamon László alkotmánybíró párhuzamos indokolása a 30/2015. (X. 15.) AB határozathoz, Indokolás [78]}.

3.3.2. Amint arra az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata rámutat, alaptörvény-ellenességre vezet, ha a jogszabály alkalmazása nem kiszámítható és a norma címzettjei számára előreláthatatlan {3106/2013. (V. 17.) AB határozat, Indokolás [10]}. Mindezt az alapjogokkal összefüggésben a gyakorlat úgy értelmezi, hogy egy alapvető jog gyakorlására vonatkozó törvényi szabályok bizonytalansága az adott alapvető jog sérelmére, ezzel az adott alapvető jogot biztosító alaptörvényi rendelkezéssel való ellentétre vezethet.

Ennek megfelelően a tisztességes eljáráshoz való jogot sérti, ha a jogorvoslati lehetőség igénybe vételének határideje a közlés módjára és a benyújtás feltételeire irányadó rendelkezésekkel együtt annyira bizonytalan, hogy az igénybe vételére jogosultakat ténylegesen megfosztja a jogorvoslathoz való jog gyakorlásától {17/2015. (VI. 5.) AB határozat, Indokolás [108]}, a vallási közösségek számára a jogalanyiságuk megőrzéséhez szükséges, de nem teljesen egyértelmű feltételek teljesítésére előírt, kivételt nem engedő jogvesztő határidő előírása sérti a vallásszabadsághoz való jogot {15/2015. (V. 29.) AB határozat, Indokolás [39]}, illetve a hozzátartozók közötti erőszak fogalmának nem egyértelmű meghatározása a jogkövetkezményre is figyelemmel a személyi szabadságoz és a szabad mozgáshoz való jog korlátozását eredményezi [53/2009. (V. 6.) AB határozat, ABH 2009, 410, 428.]

3.3.3. Megjegyzi az indítványozó, hogy a jogkorlátozás törvényhez kötöttsége [*prescribed by law*] az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlatában ugyancsak magában foglalja a kellően egyértelmű megfogalmazás követelményét, hogy a polgárok a magatartásukat a normához igazíthassák, és akár megfelelő jogi tanácsadás nyomán a magatartásuk következményeit előre láthassák [*The Sunday Times v. The United Kingdom*, app. no. 6538/74, para 49, *Rekvényi v. Hungary*, app. no. 25390/94, GC para 34, *Gawęda v. Poland*, app. no. 26229/95. para 39].

3.3.4. A jogszabályok értelmezése, ekként az értelmezési nehézségek feloldása elsősorban a rendes bíróságok feladata, amelynek során „[a] normavilágosság követelményét szem előtt tartva az eljáró bírónak (...) a rendelkezésre álló jogértelmezési módszereket felhasználva, a jogalkotói célra figyelemmel és az Alaptörvény keretein belül kell meghatározni [Alaptörvény 28. cikk] a vonatkozó jogi rendelkezések tartalmát. A norma alkotmánybírósági megsemmisítésére (...) csak akkor kerülhet sor, ha az említett módon nem lehet megteremteni az összhangot az Alaptörvénnyel.” {3106/2013. (V. 17.) AB határozat, Indokolás [12]}

3.3.5. Az indítványozó álláspontja szerint – a 3.3.1-3.3.4. pontban részletesen kifejtettek alapján – nem felel meg az alapvető jogok korlátozása törvényhez kötöttségének, ha egy alapvető jog időleges korlátozása megszűnésének pontos időpontja jogalkalmazási eszközökkel nem határozható meg, ezáltal a jogkorlátozás megszűnésének időpontja a jogalanyok számára nem előrelátható és kiszámítható.

A jelen ügyben a Kúria, mint a népszavazási kérdések hitelesítésével összefüggő NVB döntések felülvizsgálatára kizárólagos hatáskörrel rendelkező bíróság, a végzésében kifejezetten rámutatott arra, hogy a párhuzamossági moratórium Nsztv. 8. § (1) bekezdés b) pontja szerinti megszűnésének pontos időpontjának meghatározására nézve többféle értelmezés is lehetséges, amelyek közül „[a] Kúria – mint jogalkalmazó szerv – önkényesen nem választhat”, mivel azzal „a jogalkotás területére tévedne”. A Kúria a végzésében azt is rögzítette, hogy „a felülvizsgálati kérelemben foglaltakat abban osztja, hogy az ún. párhuzamossági moratórium megszűnése időpontjának a jogalanyok számára előreláthatónak és kiszámíthatónak kell legyen. A hatályos jogi szabályozás ezt nem garantálja.”

A népszavazáshoz való alapvető jognak az Nsztv. 8. § (1) bekezdés b) pontja szerinti, időleges korlátozásának időbeli terjedelme ekként nem állapítható meg egyértelműen, arra a kizárólagos hatáskörrel rendelkező rendes bírói szerv szerint jogalkalmazási eszközökkel nem

is kerülhet sor, ami már önmagában is arra vezet, hogy a támadott szabályozás sérti a népszavazáshoz való jogot, vagyis az ellentétes az Alaptörvény XXIII. cikk (7) bekezdésével.

3.4. Az alapjog korlátozása a következetes alkotmánybíróági gyakorlat szerint akkor minősül arányosnak, ha „az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya megfelelő arányban [van] egymással. A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt alkalmazni.” {legutóbb 30/2015. (X. 15.) AB határozat, Indokolás [117]}

Az indítványozó álláspontja szerint az arányosság követelményének az Nsztv. 8. § (1) bekezdés b) pontja az előzőekben kifejtettektől függetlenül sem felel meg. Ahhoz, hogy a jogalkotó megelőzhesse azon helyzetet, amikor egymással ellentétes népszavazási döntések köteleznék az Országgyűlést egymással ellentétes döntések meghozatalára, nem elengedhetetlenül szükséges, hogy már a kérdés hitelesítése is a párhuzamossági moratórium által képzett akadályba ütközzön. Az adott cél elérésére a népszavazáshoz való jog ennél enyhébb korlátozása is alkalmas, hiszen az ellentétes népszavazási döntések megelőzésére az is megfelelő eszköz, ha az Országgyűlés csak akkor rendelhet el népszavazást, ha azonos tárgyban nincsen másik elrendelt, de még jogerős eredménnyel nem rendelkező népszavazás. Ennek megfelelően a törvényalkotó nem az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt alkalmazta az Nsztv. 8. § (1) bekezdés b) pontjának megalkotásakor, ezért az a népszavazáshoz való jog aránytalan, a feltétlenül szükséges mértéket meghaladó korlátozása, ami az Alaptörvény XXIII. cikk (7) bekezdésének sérelmére vezet.

4. Arra az esetre, ha az Nsztv. 8. § (1) bekezdés b) pontjának alaptörvény-ellenességét a 3. pontban kifejtettekre tekintettel a tisztelt Alkotmánybíróság nem állapítaná meg, másodlagos kérelemként kérem, hogy az Abtv. 27. §-a szerint a Kúria Knk.IV.37.718/2015/3. számú végzésének alaptörvény-ellenességét állapítsa meg.

Az Abtv. 27. §-a szerint az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani.

Az indítványozó a Kúria előtti eljárásban kérelmezőként járt el, illetve a kúriai végzéssel érintett népszavazási kezdeményezés szervezője, ekként az egyedi ügyben érintettnek minősül.

A Kúria végzése helybenhagyta az NVB határozatát, amely az indítványozó által benyújtott népszavazási kérdés hitelesítését megtagadta, ekként a támadott bírósági döntés az ügy érdemében hozott döntés, amely azt eredményezte, hogy az indítványozó népszavazási kezdeményezése meghiúsult, ami a már hivatkozott 31/2013. (X. 28.) AB határozatra tekintettel az indítványozónak az Alaptörvény XXIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogát sérti.

A Kúriának a népszavazási kérdés hitelesítése tárgyában hozott döntést támadó felülvizsgálati kérelem elbírálására irányuló döntésével szemben az Nsztv. 30. § (1) bekezdése szerint további jogorvoslatnak helye nincsen.

Az alaptörvény-ellenesség a bírói döntést érdemben befolyásolta, mivel a kérdés hitelesítésének megtagadását a párhuzamossági moratórium lejártának értelmezése alapozta meg. Ezen túl az indítványozó álláspontja szerint a párhuzamos népszavazási kezdeményezések egymáshoz való viszonyának az alkotmányjogi panasz által érintett kérdése alapvető alkotmányjogi jelentőségű.

A Kúria a végzését annak meghozatala napján, 2015. október 20-án telefax útján küldte meg a kérelmező jogi képviselőjének, így az alkotmányjogi panasz 2015. december 19-ig nyújtható be.

A kifejtettek szerint a jelen alkotmányjogi panasz másodlagos kérelme is megfelel a befogadással szembeni követelményeknek.

5. A következőes alkotmánybíróági gyakorlat szerint az Alaptörvénynek az alapvető jogok korlátozására irányadó I. cikk (3) bekezdése a jogalkalmazókat is kötelezi. Ugyan „[a]z alapjogkorlátozásnak ez a tesztje mindenekelőtt a jogalkotót kötelezi, ugyanakkor hatáskörükhöz igazodva a jogalkalmazókkal szemben is alkotmányos követelményt fogalmaz meg.” {legutóbb 30/2015. (X. 15.) AB határozat, Indokolás [54]} „A bírói döntések alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő alkotmányjogi panasz (Abtv. 27. §) az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény. Ilyen panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, azt, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmát érvényre juttatta-e.” {3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [18]}

5.1. A támadott határozatban az Nsztv. 8. § (2) bekezdés b) pontjának értelmezése során a Kúria megállapította, hogy a korábbi, hitelesítést megtagadó határozat jogerőre emelkedése időpontja (mint az indítványozó alapvető jogának időleges korlátozásának vége) különböző

jogi aktusokra tekintettel különbözőképpen határozható meg. A Kúria a végzésében {Indokolás II. [3]} négy különböző, lehetséges értelmezést is megjelölt, amelyek közül háromnak a jogszabályi alapját is azonosította, míg a negyedik lehetséges értelmezés jogalapjaként magát a felülvizsgálni kért NVB határozatot jelölte meg. A Kúria ezt követően nem az Alaptörvény 28. cikke szerinti értelmezési elvek alkalmazásával választotta ki az általa helyesnek gondolt jogértelmezést, hanem azt állapította meg, hogy a versengő értelmezések közül nem jogosult választani, majd elfogadta a döntése alapjául az egyébként jogszabályi alappal nem rendelkező NVB határozatot.

Mindez azon túl, hogy egy bíróság által felülvizsgált határozat nem szolgálhat önmaga jogszabályi alapjául, azért is aggályos, mert így a Kúria – különösen arra tekintettel, hogy az NVB határozatának felülvizsgálata során az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdés b) pontja szerinti feladatkörében jár el {elsőként 3010/2014. (II. 11.) AB végzés, Indokolás [23]} – az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésének a jogkorlátozás törvényhez kötöttségét előíró rendelkezésére tekintet nélkül, a versengő jogértelmezések közül törvényesnek fogadta el pont azt az értelmezést, amely jogszabályi alappal nem rendelkezett, amely értelmezés ugyanakkor az indítványozónak a népszavazáshoz való jogát korlátozta, ezért a Kúria támadott végzése az indítványozó álláspontja szerint sérti az Alaptörvény XXIII. cikk (7) bekezdését.

5.2. Az indítványozó álláspontja szerint az eljáró bíróságnak az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdéséből és 28. cikkéből következően azt a jogértelmezést lett volna kötelezettsége választani a népszavazáshoz való, az Alaptörvény XXIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jog érvényesülése érdekében, amely biztosítja, hogy a párhuzamossági moratórium megszűnése mint a kérelmező népszavazáshoz való jogának időleges korlátozása végének pontos időpontját az előreláthatóság és a kiszámíthatóság elveinek megfelelően határozza meg.

A Kúria a végzésében formálisan osztotta a felülvizsgálati kérelem azon álláspontját, hogy „az ún. párhuzamossági moratórium megszűnése időpontjának a jogalanyok számára előreláthatónak és kiszámíthatónak kell legyen.” Ehhez képest a versengő jogértelmezések közül a bíróság elfogadta törvényesnek azt az értelmezést, amely szerint az azonos tárgyú, korábbi népszavazási kérdés hitelesítésének megtagadását helybenhagyó kúriai döntésnek a Nemzeti Választási Iroda honlapján történő, jogszabályi alap nélküli közzétételével szűnik meg a párhuzamossági moratórium.

Az előreláthatóság és a kiszámíthatóság elve éppen azt követelné meg, hogy *előzetesen* bárki, így a kérelmező számára is pontosan megismerhető legyen, hogy mikortól szűnik meg egy adott kérdésben a párhuzamossági moratórium. Az előreláthatóság és a kiszámíthatóság elve

nem azt a követelményt támasztja, hogy a jelen alkotmányjogi panasszal érintett ügyben a párhuzamossági moratóriumot megszüntető kúriai döntés bárki számára, azonos feltételek mellett *valamiképpen* elérhető legyen, hanem azt, hogy ezen kúriai döntés bárki általi megismerhetőségére és az abból fakadó jogkövetkezmény (a párhuzamossági moratórium megszűnése) alkalmazására *előre ismert, normatív szabályok szerint* kerüljön sor.

A Kúria korábbi végzésének a Nemzeti Választási Iroda (a továbbiakban: NVI) honlapján történő, jogszabályi alap nélküli közzététele ugyan biztosítja, hogy sokak számára elérhető és megismerhető legyen a konkrét kúriai döntés ténye és tartalma, ettől azonban még az NVI honlapján történő közzététel nem alkalmas arra, hogy a párhuzamossági moratóriumot megszüntető bírósági döntések előre látható és kiszámítható megismerését biztosítsa.

Egyrészt az NVI szabad belátásán múlik, hogy egyáltalán közzéteszi-e a párhuzamossági moratóriumot megszüntető kúriai döntést, mivel arra jogszabály semmilyen formában nem kötelezi. Ennek megfelelően a jogalanyok számára nem előre látható és kiszámítható, hogy az ilyen kúriai döntés az NVI honlapján egyáltalán megjelenik-e, ezért nem is elvárható tőlük, hogy a honlapot folyamatosan figyelemmel kísérjék. Másrészt az NVI, ha közzé is teszi a bírósági határozatot, azt általa szabadon meghatározott időpontban teheti meg, így az előreláthatóság és a kiszámíthatóság érvényesülése mellett ahhoz nem kötődhet a párhuzamossági moratórium megszűnésének pontos időpontja.

Megjegyzi az indítványozó, hogy a kúriai ítélettel érintett NVB döntés meghozataláig a Nemzeti Választási Iroda gyakorlata – amelyet a Nemzeti Választási Iroda elnökének 10/2015. NSz. számú, 27/2015. NSz. számú és 25/2015. Nsz. számú határozata is megjelenít – következetesen azt az álláspontot képviselte, hogy a kúriai döntés jogereje a Kúria honlapján, törvényben meghatározottak szerint, törvényben megjelölt határidőn belül történő közzétételétől számítandó. Ettől az értelmezéstől a Nemzeti Választási Bizottság a támadott ítéletet megelőző eljárásában anélkül tért el, hogy megindokolta volna, miért lenne előre látható és kiszámítható az NVI honlapján jogszabályi alap nélkül, így eshetőlegesen és eshetőlegesen időpontban bekövetkező közzététel. A Kúria a támadott ítéletében – miközben egyetértett azzal, hogy a párhuzamossági moratórium megszűnése időpontjának előre láthatónak és kiszámíthatónak kell lennie – maga sem támasztotta alá, hogy a korábbi joggyakorlattól eltérő, az NVI honlapján történő közzététel mint a párhuzamossági moratórium megszűnésének időpontja miért lenne előre látható és kiszámítható.

Minderre tekintettel az indítványozó szerint a Kúria a támadott végzésében a lehetséges versengő jogértelmezések közül azt az értelmezést fogadta el helyesnek, amely nem képes biztosítani, hogy a népszavazáshoz való jog időleges korlátozása megszűnésének időpontját

bárki előre láthatóan és kiszámíthatóan megismerhesse és magatartását ahhoz igazíthassa, ezért a végzés, az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésére és az Alaptörvény 28. cikkére is figyelemmel, sérti az indítványozónak a népszavazáshoz való jogát, így ellentétes az Alaptörvény XXIII. cikk (7) bekezdésével.

6. Az indítványozó hozzájárul ahhoz, hogy azonosító adatai kivételével az indítványt az Alkotmánybíróság a honlapján közzétegye.

Budapest, 2015. november 10.

Tisztelettel,

